

Προ ημερών (6.12.2024) αναχώρησε για την Χώρα των Ζώντων ο μεγάλος διανοητής, κριτικός θεάτρου, φιλόλογος, μεταφραστής Κων. Γεωργουσόπουλος, ο και Κ.Χ. Μύρης καλούμενος.

Διαβάστε πιο κάτω τον βίο του, όπως τον διηγήθηκε ο ίδιος το 2016. Αιώνια η μνήμη του.

Εμείς δημοσιεύουμε ένα, άλλου είδους, κείμενό του που αναφέρεται στις μνήμες του από τη Αταλαντιανή μάμμη του. Το προκρίναμε από την ανεξάντλητη βάση των γραφών του γιατί είναι «άλλου είδους». Έχουμε τη γνώμη ότι είναι εμπνευσμένο από τα πατερικά κείμενα, είναι το ίδιο μια προέκτασή τους, είναι πατερικό κείμενο. Φανερώνει, χωρίς άλλο, το γνήσιο ορθόδοξο φρόνημα και ήθος του εκλιπόντος.

Χαρείτε το:

«Η προς μητρός μάμμη μου, κάθε φθινόπωρο μετά τη συγκομιδή, άνοιγε το μυστικό προσωπικό της σεντούκι, έβγαζε το νυφικό της και το σιδέρωνε. Ήταν αυτό που κατ' επιθυμίαν της θα την κάλυπτε και νεκρή. Μέσα στο σεντούκι είχε και δύο μικρά μπουκαλάκια. Το ένα με λάδι, το άλλο με κρασί. Τα άδειαζε στο νεροχύτη και τα γέμιζε με προϊόντα της νέας σοδειάς. Ήταν οι μέλλουσες χοές της. Οι προσφορές κατά την ώρα της ταφής.

Αυτή η ίδια μακάρια γριούλα μας είχε μάθει να μην πετάμε τη φέτα, το ψωμί με λάδι ή με ζάχαρη που μας έδινε, όταν βγαίναμε στο δρόμο για παιχνίδι. Έπρεπε, όταν χορταίναμε και δεν θέλαμε άλλο, να ανεβαίνουμε με προσοχή στη μάντρα ή στα κεραμίδια της αποθήκης και να αφήνουμε το κομμάτι το ψωμί για να το φάνε τα πετεινά του ουρανού. Πριν το ακουμπήσουμε στη μάντρα έπρεπε να το ασπαστούμε.

Αυτές οι μικρές τελετές ευσέβειας με ακολουθούν έως σήμερα και με παρηγορούν μέσα στο χαώδη κόσμο, τον σκόρπιο, τον ανερμάτιστο που ζούμε. Ο κόσμος μας είναι ένας κόσμος ηδονής, χωρίς αγάπη. Ένας κόσμος λαγνείας, χωρίς έρωτα. Έλειψε το λειτουργικό ήθος, η εκκλησιαστική ενοριακή αγαπητική σχέση, η συγγνώμη και η μετάνοια.

Ο κόσμος σήμερα φοβάται το θάνατο. Θαρρεί πως ο θάνατος είναι το τέρμα. Η μακάρια γερόντισσα ήξερε την αλήθεια. Είχε συμβιβαστεί με το θάνατο, γιατί πίστευε στην Ανάσταση. Η αναστάσιμη ελπίδα ήταν το ήθος της γριούλας μάμμης μου. Αυτή είναι η ορθόδοξη ευσέβεια, η ταπεινή, τα μικρά θαύματα της καθημερινότητας, οι ώρες της αγάπης και της ευχαριστίας, όταν τιμάμε τη δημιουργία και προσδοκώμεν την άλλη ζωή ως δώρο, ως νοσταλγία παραδείσου».

Το είδαμε στο f/b Athenagoras Soupourtzis .

Κώστας Γεωργουσόπουλος (1937-2024): Αυτή είναι η ζωή μου

Κριτικός θεάτρου, φιλόλογος, μεταφραστής. Αυτή είναι η ιστορία της ζωής του όπως την αφηγήθηκε στη Lifo

Διαβάστε τον βίο του, απολαύστε τη σκέψη του, γνωρίστε οι νεότεροι την ελληνοκεντρικότητά του.

ΕΑΩ: <https://www.lifo.gr/proswpa/athenians/kostas-georgoysopoylos-1937-2024-ayti-einai-i-zoi-moy>

Ένα απόσπασμα:

«Η γλώσσα είναι η στέγη του ανθρώπου, λέει ο Χάιντεγκερ. Εμείς σήμερα επιτρέπουμε να χάνουν οι νέες γενιές τη γλώσσα τους. Αλλά σε μια εποχή που η λέξη «πατρίδα» είναι απεχθής σε πολλούς, που ντρέπεται κανείς να πει ότι είναι πατριώτης, γιατί αυτό θεωρείται συνώνυμο του «εθνικιστής», τι περιμένεις; Η λέξη «πατρίδα», όμως, τι σημαίνει; Η γη του πατέρα μου, εκεί όπου ο πατέρας μου γεννήθηκε, δούλεψε, θάφτηκε. Η πατρίς γαία, ένα επίθετο που έγινε ουσιαστικό κατά παράλειψη του γαία.»

Γεώργιος Αποστολάκης

Αντιπρόεδρος Αρείου Πάγου ε.τ.